МЫ Ў ШОЛАХУ КНІЖНЫХ СТАРОНАК ЧУЕМ СЕСІІ БЛІЗКІЯ КРОКІ

Пралетарыі ўсіх краін, яднайцеся!

Беларускі УНІВЕРСІТЭТ

Орган парткома, рэктарата, мясцкома, камітэта ЛКСМБ
і прафкома Беларускага дзяржаўнага універсітэта імя У. І. Леніна

№ 37 (468) | Серада, 13 снежня 1961 г. | Цана 1 кап

* *

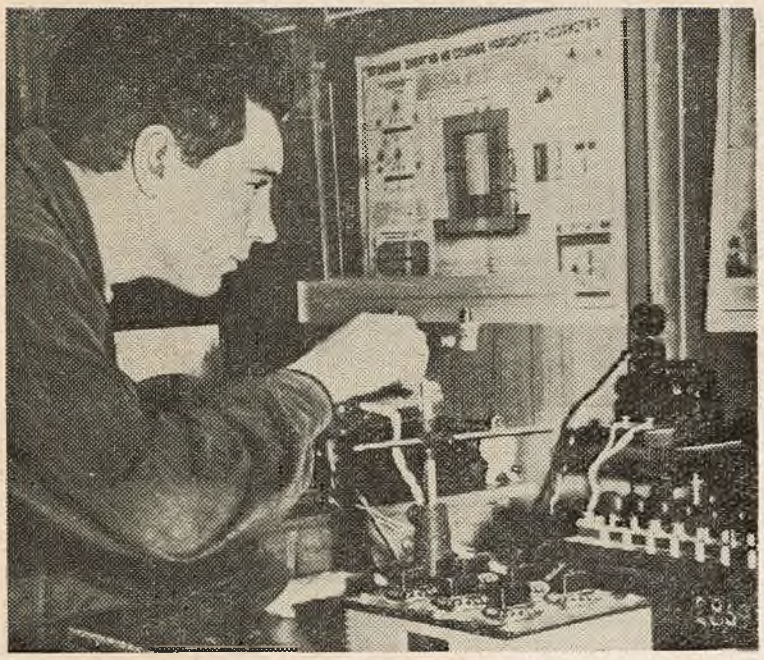

ЯГО ЗАХАПЛЕННЕ — РАДЫЁ

У ЦЕСНЫМ пакойчыку сабраліся суседскія хлапчукі. Размясціліся хто — дзе. Затаіўшы дыханне, сачыла малеча за рухамі свайго старэйшага таварыша.

Гэта была ўрачыстая мінута. Невялікая скрыначка з уваткнутай парай галаўных тэлефонаў упершыню загаварыла. Сярод трэску эфіра хлопцы выразна пачулі:

—«Гаворыць Мінск. Пачынаем канцэрт дзіцячай музыкі».

Нейкім таямнічым зайздросным агеньчыкам засвяціліся твары хлапчукоў. Тэлефоны прыкладваліся да вушэй, ішлі з рук у рукі.

Гэта было ў дзяцінстве, калі Лёва Шыбко толькі што вывучаў першыя азы фізікі і рашыў паспрабаваць свае сілы ў тэхніцы.

А потым з сябрам Мішам Нісцюком Лёва радыёфікаваў школу. Пад кіраўніцтвам выкладчыка фізікі Уладзіміра Рыгоравіча Ледэра хлопцы ўстанавілі школьны радыёвузел, наладзілі радыёперадачы. Вось тады і нарадзілася ў Лёвы мара—дасканала вывучыць радыётэхніку і стаць радыёспецыялістам.

Пасля дзесяцігодкі Лёва адразу ж пайшоў у армію. І тут яму, як ён кажа, вельмі пашанцавала: яго накіравалі на курсы радыёмайстраў. Год праляцеў непрыкметна, пачалася самастойная работа. За добрасумленную працу і ўзорную службу ў асабістай картцы салдата запісана больш дваццаці падзяк камандавання. А за ўнясенне і ўкараненне рацыяналізатарскай прапановы камандаванне часці ўзнагародзіла Льва Шыбко каштоўным падарункам і выдала грашовую прэмію.

Дэмабілізаваўшыся, Лёва добра ведаў, што рабіць далей. Толькі універсітэт мог дапамагчы яму ажыццявіць сваю запаветную мару.

І вось Леў Шыбко—студэнт фізічнага факультэта.

Аднакурснікі паважаюць гэтага жывога, заўсёды вясёлага і жыццерадаснага юнака.

НА ЗДЫМКУ: студэнт II курса фізфака **Л. Шыбко** ў фізічнай лабараторыі выконвае работу па вывучэнню гальванометра магнітна-электрычнай сістэмы.

Фота і тэкст
Л. КУЗЬМІЦКАГА

Гэта хвалюе

ДНЯМІ ў актавай зале гуманітарнага корпуса універсітэта камсамольцы філфака абмеркавалі артыкул рэктара Ленінградскага дзяржаўнага універсітэта А. Д. Аляксандрава «Няхай будзе больш нястрымных».

На сходзе прысутнічала шмат студэнтаў і выкладчыкаў. Сакратар камсамольскага бюро А. Стрыжэвіч зачытаў артыкул. Пасля гэтага пачаліся бурныя спрэчкі і выступленні. Абмяркоўваліся самыя разнастайныя пытанні з жыцця, вучобы і быту студэнцкай моладзі. Прысутныя ў многіх пытаннях горача падтрымалі аўтара артыкула. Усяго выступіла каля 20 студэнтаў і выкладчыкаў.

Найбольш цікавымі былі выступленні намесніка дэкана І. А. Карабаня, выкладчыцы Н. Б. Сакалоўскай, дэкана філфака М. Р. Ларчанкі, студэнтаў Т. Харавец, М. Філістовіча, А. Ляпіча, М. Пратасавіцкай, В. Хрыстараждзественскага і іншых.

А. ІВАНОЎ.

АКТЫЎНЕЙ УМЕШВАЦЦА Ў ЖЫЦЦЁ

XXII з'езд КПСС сваімі гістарычнымі рашэннямі на небывалую вышыню падняў аўтарытэт нашай партыі. Гэта абавязвае кожнага члена партыі перагледзець свае думкі і планы, больш крытычна і патрабавальна адносіцца да сябе і акружаючых, да выконваемай справы. Асабліва гэта датычыць камуністаў-студэнтаў, якія бліжэй за ўсё стаяць да студэнцкай масы і, безумоўна, з'яўляюцца прыкладам ва ўсіх пытаннях студэнцкага жыцця.

Таму асноўнае ў рабоце партыйных груп павінна быць накіравана на тое, каб дабіцца ад кожнага камуніста яго авангарднай ролі ў вучобе, у адносінах да грамадскай работы, у паводзінах.

Бясспрэчным з'яўляецца той факт, што лепшымі студэнтамі з'яўляюцца камуністы. Дастаткова назваць прозвішчы Скурко, Говіна, Масарэнкі, Кавалькова і многіх іншых, каб гэта стала відавочным.

Аднак, які прыклад могуць паказаць студэнты чацвёртага курса гістфака Н. Мантураў і Н. Прадзед, II курса юрфака М. Шчэрба, якія атрымалі нездавальняючыя адзнакі. Гэты зусім недапушчальны факт сведчыць аб адсутнасці пачуцця адказнасці з боку гэтых камуністаў, аб нізкай патрабавальнасці да сябе. І атрымліваецца ў выніку «лыжка дзёгцю ў бочцы мёду».

Кожны камуніст мае нейкае грамадскае ці партыйнае даручэнне. Аднак не ўсімі яны выконваюцца аднолькава добрасумленна. І вельмі правільна робяць у партгрупе II курса аддзялення журналістыкі, дзе на сходах кожны камуніст робіць справаздачу аб той рабоце, якую ён прарабіў. Ужо абмяркоўвалася работа рэдактара сатырычнай газеты «Джала» Івана Сачанкі, фотакарэспандэнта газеты «Беларускі універсітэт» Леаніда Кузьміцкага. Такія справаздачы актывізуюць камуністаў, павышаюць іх адказнасць за даручаную справу.

Вельмі важнай галіной у рабоце партыйнай групы з'яўляецца кіраўніцтва камсамольскай і прафсаюзнай арганізацыямі ў студэнцкіх групах. Трэба адзначыць, што асабліва добра пастаўлена гэтая работа на III курсе аддзялення журналістыкі.

Нажаль, нельга не адзначыць, што і тут ёсць недахопы. Некаторыя камуністы вельмі неахвотна, а пад час і зусім не ўдзельнічаюць у абмеркаванні камсамольскіх спраў, не застаюцца на камсамольскіх сходах, не цікавяцца планамі работы камсамольскай арганізацыі, не дапамагаюць іх ажыццяўляць.

І калі мы гаворым аб некаторых поспехах у рабоце партыйных груп, то не можам сцвярджаць, што яны выкарыстоўваюць усе магчымасці для таго, каб быць сапраўднымі, дзейснымі памочнікамі дэканата і факультэцкай партарганізацыі ў справе арганізацыі вучобы і накіраваным выхаванні студэнтаў. Гэта павінна стаць надзённай задачай кожнай партыйнай групы.

А. НІЧЫПАРУК.

ІДУЦЬ СЕМІНАРСКІЯ ЗАНЯТКІ.

ГАЛОЎНАЕ—СТАРАННАСЦЬ

Не толькі аднымі формуламі жывуць фізікі. У гэтым мы пераканаліся, калі пабывалі на семінары па дыямату ў чацвёртакурснікаў фізічнага факультэта.

У групе цвёрдага цела і паўправаднікоў усяго 14 чалавек. Гэта, з аднаго боку, зручна, бо ў рабоце ўдзельнічаюць амаль усе.

На семінары выступілі шэсць чалавек. Найбольш спадабаўся ўсім адказ Генадзя Гатальскага. Гэты юнак прышоў ва універсітэт з вытворчасці і зарэкамендаваў сябе, як старанны студэнт. І на семінары ён быў асабліва актыўным. Ён два разы дапаўняў адказы таварышоў і добра выступіў па пытанню «Эвалюцыя і рэвалюцыя. Іх дыялектычнае адзінства». У сваім расказе Генадзь прыводзіў прыклады з фізікі, хіміі, біялогіі.

Тэма семінара «Закон пераходу якасных пераўтварэнняў у колькасныя і наадварот» засвоена і асветлена нядрэнна. На семінары выступілі Лена Чарніцкая, Нэля Ракопчык, Ала Бялінская, Павел Міхневіч і іншыя.

Калі якое-небудзь пытанне патрабавала свайго дапаўнення, то выступаў выкладчык, кандыдат філасофскіх навук Анатоль Уладзіміравіч Самускевіч. Гэты малады выкладчык добра падрыхтаваны. Ён рабіў усебаковыя абагульненні выступаючых.

Але не ўсё было добра на семінары.

Як правіла, выкладчык не ацэньваў уголас адказы выступаючых. Чаму? Студэнты гэтым вельмі цікавяцца. У выкладчыка ж складваецца агульнае ўражанне аб сілах таго ці іншага студэнта. Гэтую думку Анатоль Уладзіміравіч трымае пры сабе. Між тым, добрая або крытычная заўвага ў адрас выступаючага, прынесла б яму вялікую карысць.

Агульным быў той факт, што студэнты карыстаюцца пры адказах падручнікамі. Гэта няправільна, бо такая звычка прыводзіць да таго, што студэнты і на экзамене не могуць расстацца з кнігамі, хаваюць іх пад сталамі, і, увогуле, не разбіраюцца самастойна ў многіх пытаннях праграмнага матэрыялу. На семінары толькі адзін студэнт, мы ўжо ўспаміналі аб ім, Генадзь Гатальскі не карыстаўся ні падручнікам, ні канспектам.

На апошняе пытанне Анатоль Уладзіміравіч адвёў усяго... 4 мінуты. Вядома, яно не было добра разабрана. А аб поглядах рэвізіяністаў, іх крытыцы, нічога не сказалі. Часу не хапіла можа таму, што Анатоль Уладзіміравіч спазніўся на лекцыю на 13 мінут. Студэнты—чацвертакурснікі хацелі ўжо пакінуць аўдыторыю, і тады б семінар быў сарваны. Ці вінаваты тут студэнты? Гэта была іх чацвёртая лекцыя за адзін дзень, і, відавочна, што яны стаміліся. Гэта адчувалася і ў час лекцыі. Але гэта не апраўдвае паводзіны некаторых студэнтаў. Так, Галіна Рэвуненкава і Ніна Вашчанка вялі сябе, як малыя дзеці. Яны не слухалі выступленняў сяброў, выкладчыка і другім перашкаджалі. Увесь час падказвала адна з дзяўчат, хаця яе падказкі і не былі патрэбны, бо студэнты, так сказаць, «арыентаваліся» па кнігах.

Пасля лекцыі мы задалі пытанне А. Ул. Самускевічу: каго ён лічыць лепшым сярод студэнтаў данай групы.

— Студэнты Жукава, Бялінская, Вашчанка, Гатальскі мяне заўсёды добра ведаюц матэрыял. Ёсць нямала і другіх старанных студэнтаў.

Гэта сапраўды так. Нягледзячы на ўпамянутыя прамах на семінары, у большасці студэнтаў групы адчуваецца цяг да ведаў, стараннасць у вучобе, жаданне вывучыць такі цікавы прадмет як дыялектычн матэрыялізм.

Гэта галоўнае.

Р. ЗАЛЕСКІ.

ПІСЬМО Ў РЭДАКЦЫЮ

Удзячнасць слухачоў

Нядаўна ў Беларускім навукова-даследчым інстытуце жывёлагадоўлі загадчык кафедры заалогіі пазванковых жывёл прафесар П. Ф. Ракіцкі прачытаў лекцыю «Кібернетыка і біялогія».

Слухачы семінара па вывучэнню філасофскіх асноў біялогіі: навуковыя і навукова-тэхнічныя работнікі інстытута, спецыялісты эксперыментальнай базы—саўгаса «Зарэчча» і іншыя засталіся вельмі задаволенымі цікавай, змястоўнай лекцыяй.

Лектару задана шмат пытанняў, на якія былі даны вычарпальныя адказы.

Г. ПАЛКІН,
кіраўнік семінара.
Д. МІХЛЮКОЎ,
старшыня мясцкома інстытута.

Адна галава добра...

СЕСІЯ... Яе прыход ужо вельмі добра адчуваецца. Усё часцей схіляюцца галовы студэнтаў над падручнікамі, усё пазней і пазней затрымліваюцца яны ў кабінетах і чытальных залах. Пара надзвычай адказная і падрыхтавацца да экзаменаў кожнаму хочацца як мага лепш.

Няма нічога дзіўнага ў тым, что журналісты II курса Анатоль Чачотка, Іван Кузьмін, Анатоль Сербантовіч і Міхась Зарэмба гэтак дружна падналеглі на вёрстку газеты. У гэтую сесію ім прыдзецца здаваць экзамен па афармленню і вёрстцы газеты. Прадмет вельмі цікавы і патрабуе добрага густу і бездакорных ведаў усяго матэрыялу. Вось і прыходзіцца вырашаць пытанне агульнымі намаганнямі. Адна галава добра, а шмат яшчэ лепш!

ЧЫТАЧЫ ПРАЦЯГВАЮЦЬ РАЗМОВУ

Маладосць, час, аптымізм

Цікавую размову аб маладым чалавеку нашага часу вялі нядаўна за круглым сталом «Недели» вядомыя савецкія пісьменнікі. Прытрымліваючыся агульнага кірунку думак, выказаных удзельнікамі гутаркі, наш карэспандэнт студэнт пятага курса Анатоль Залеўскі напісаў свой артыкул. Мы змяшчаем яго ў парадку дыскусіі, пачатай А. Стрыжэвічам—аб нашым маладым сучасніку.

У АПОШНІ ЧАС шмат і па-рознаму гавораць аб нас, моладзі. Аб моладзі ішла размова на XXII з'ездзе партыі, на нядаўнім Пленуме ЦК камсамола. Дзе б ні адбывалася гэта размова, усе згаджаюцца, што наша моладзь поўнасцю адчувае сваю адказнасць перад часам, дзяржавай, народам. А гэта самае галоўнае. Старэйшае пакаленне можа дарučаць і даручае маладым самыя цяжкія, самыя складаныя задачы.

Але нярэдка можна пачуць: «Вось моладзь пайшла цяпер...» Такім людзям трэба сказаць: вы памыліліся, глыбока памыліліся! Гэта паклёп на маладых, гэта жаданне выдаць адзінкавае за масавае. Нашу моладзь прадстаўляюць якраз не тыя піжоны, што цягаюцца па праспекце ў крыклівым адзенні. Не, не і яшчэ раз не! Становіцца неяк не па сабе, калі аб такіх людзях гавораць, як аб прадстаўніках нашага пакалення. Гэтыя людзі прыгадваюць мне старога, які без ценю гумару, вельмі сур'ёзна, гаворыць: што цяпер за кіпяток? Вось раней быў кіпяток! І гаворыць ён гэта не таму, што кіпяток раней быў сапраўды гарачэйшы, а проста таму, што гэта было «раней».

Хто-небудзь, прачытаўшы гэты артыкул, скажа: і ўсё такі аб гэтым ужо шмат гаварылі. Так, гаварылі. Але гаварылі больш аб вузкіх штанах і тоўстых падэшвах, забываючы, што сутнасць якраз не ў гэтым. І чаплялі юнакам і дзяўчатам нямногаслоўныя характарыстыкі, дзе вядучым было недарэчнае слова «стыляга». А гэтыя юнакі і дзяўчаты з захапленнем працавалі днём у лабараторыях, збіралі аўтамабілі і тэлевізары і без грэблівасці адзявалі свае замасленыя камбінезоны.

Нашаму грамадству не страшны «стылягі» ў вузкіх штанах ці спадніцах. Дзякуй богу, аб гэтым ужо перасталі гаварыць. Сярод нас ёсць яшчэ духоўныя стылягі, чые жыццёвыя інтарэсы трымаюцца на прымітыўнай, убогай філасофіі. Іх цяжэй распазнаць.

Жыццё рухаецца надзвычай шпарка. І яно патрабуе ад нас усё большай і большай душэўнай складанасці. Сваімі захапленнямі, сваімі імкненнямі і парывамі, сваёй шчырай адданасцю справе партыі сённяшняя моладзь не адрозніваецца ад юнакоў і дзяўчат першых пяцігодак. І ўсё ж адрозненне ёсць. І яно ў тым, што наша пакаленне стала больш адукаваным, шырэйшым стаў кругагляд. Мы маем справу з кібернетыкай, са складанымі машынамі, штурмуем атамнае ядро. Шмат чытаем і горача спрачаемся аб сэнсе жыцця, аб шчасці...

Мы чытаем шмат кніг, кніг розных, цікавых. За круглым сталом «Недели» пісьменнікі гаварылі і аб гэтым. У прыватнасці аб кнігах Рэмарка і Бёлля. Яны папулярны сярод нашых маладых чытачоў, таму што аўтары складана гавораць аб складаным сучасным чалавеку.

Шмат гаварылі і пісалі ў нас аб кнігах Васілія Аксёнава, у прыватнасці, аб яго «Зорным білеце». Я з захапленнем прачытаў гэту кнігу. Яна напісана аб нашых равесніках, аб людзях, якія смела і рашуча ўступаюць у жыццё і не хочуць мірыцца з руцінай, што яшчэ часта сустракаецца на шляху маладых. Я ўпэўнен, што героі кнігі будуць добрымі, сапраўднымі савецкімі людзьмі. І вельмі хораша, калі чытаеш кнігу і сам хвалюешся, хочаш дапамагчы героям. А што гэта за кніга, якую, прачытаўшы, не ўспомніш назаўтра ніводнага героя, а калі пачынаеш чытаць, ведаеш — хто будзе рабіць і якія памылкі, і на якой староны адбудзецца сход, дзе «тормаз прагрэсу» стане на калені і ўсклікне, як старажытнагрэчаскі актор: о, ганьба, ганьба мне!

Мы чакаем новых, добрых кніг аб сваіх равесніках, кніг, аб якіх можна спрачацца начамі, да ўзыходу сонца, а не толькі да поўначы.

Кожны юнак, кожная дзяўчына ў наш час імкнецца знайсці сваё месца ў жыцці, сваё, толькі сваё прызванне. Але пошукі гэтыя ў некаторых зацягваюцца, і ў дваццаць пяць гадоў яны яшчэ адчуваюць хлапчукамі і дзяўчынкамі. Не абавязкова, каб усе былі геніямі. Не! Краіне патрэбны токары, ткачы, муляры. А хто сказаў, што токарам можна стаць абы якім. Абы які, па-мойму, — дрэнны! А калі чалавек будзе на сваім месцы, ён не можа працаваць дрэнна — гэтага не дазволяць сумленне, чалавечы гонар.

І вось тую струнку, тую іскру, што гарыць у кожным з нас, павінны любоўна падтрымаць нашы выкладчыкі. Няхай у навуку ідуць тыя, хто можа сказаць у ёй сваё слова!

Я памятаю, як на камсамольскай канферэнцыі Антон Нікіфаравіч Сеўчанка сказаў прыкладна так: працай можаш дасягнуць усяго, і кожны няздольны студэнт даб'ецца поспехаў у навуцы, калі ён будзе шмат працаваць. Калі будзе так, то цяжка сказаць, чыя гэта перамога: прафесара, што пачне, апякаць студэнта, ці яго самога! Што б там ні было, студэнт будзе дзякаваць, што другі чалавек дапамог яму знайсці ў сваім сэрцы тую жаданую іскру, якая разгарыцца ў полымя сапраўдных пошукаў. Калі такой іскры да гэтай справы няма, я ўпэўнен — колькі б ні працаваў чалавек, ён выб'ецца з сіл, а поспехаў не дасягне.

Навокал нас бурліць імклівае жыццё. І галоўнае, чым можна ахарактарызаваць маладога чалавека нашага часу, — гэта аптымізм. Аптымізм складаны — з верай у будучыню і шчасце, аптымізм з сумненнямі і трывогамі нашага часу.

Шмат пытанняў хвалюе нас, маладых. І аб гэтым трэба гаварыць шчыра, сур'ёзна. Наша моладзь можа працаваць, спрачацца і быць маладой. І ў кіпячым кратэры дум, працы, у сутыкненні супярэчнасцей нараджаецца гарманічная асоба будаўніка камуністычнага грамадства. І тройчы няправ той, хто сказаў: цяпер трэба менш разважаць, а больш працаваць. Мы будзем рабіць тое і другое з аднолькавым поспехам!

А. ЗАЛЕЎСКІ.

На рэпетыцыі. Фота Л. Кузьміцкага.

ВАЖАКІ ПІЯНЕРЫІ

Высокая свядомасць і дысцыпліна, адданасць агульным інтарэсам—неаддзялімыя якасці чалавека нашага заўтра. Аб гэтым мы чытаем у Праграме КПСС, гэта мы бачым у нашым жыцці. Угледзьцеся пільна навокал, і вы ўбачыце чалавека, які валодае рысамі члена камуністычнага грамадства, і ў нашым жыцці. Гэта не толькі члены брыгад камуністычнай працы, перадавыя калгаснікі, людзі, якія працуюць на грамадскіх пачатках, але і многія нашы студэнты.

Парасткі камунізма праяўляюцца і ў нас: у грамадскай дапамозе студэнтаў рабочым розных прадпрыемстваў, калгаснікам, у арганізацыі нядзельнікаў і г. д.

У жыццё будучых педагогаў трывала ўваходзіць такая цікавая справа, як выхаванне піянераў, прывіццё падрастаючаму пакаленню рысаў, якія неабходны чалавеку будучага.

На філфаку 48 піянерважатых. Яны з першых дзён вучобы атрымалі камсамольскія пуцёўкі, і пайшлі ў школы выхоўваць цудоўную савецкую дзетвару, расказваць ёй аб багатай спадчыне нашых бацькоў, прывіваць працоўныя навыкі.

Добра паказалі сябе піянерважатымі Надзея Коўш (І курс беларускага аддзялення), Алег Пічуха (І курс рускага аддзялення), Ларыса Макейчык (3 курс беларускага аддзялення) і іншыя.

У ліку лепшых піянерважатых Ніна Шчатніковіч (2 курс біяфака), Ніна Адамовіч (І курс біяфака), Зіна Бацян і Ніна Бякешка (першакурсніцы геафака і хімфака), Валя Сысун (3 курс гістфака). Студэнтаў нашага універсітэта можна ўбачыць сярод піянераў 51, 36, 2 і іншых школ. Усе свае веды, уменне, энергію аддаюць яны школьнікам. Нашы студэнты вельмі часта бываюць сярод рабят з чырвонымі гальштукамі, вядуць з імі цёплыя гутаркі аб апошніх падзеях у жыцці нашай рэспублікі, горада, краіны, ходзяць у цікавыя падарожжы. Першыя поспехі выхаваўчай работы прыносяць самім піянерважатым натхненне, радасць, упэўненасць.

Нажаль, сярод грамадскіх піянерважатых ёсць частка такіх, якія не да канца зразумелі важнасць і адказнасць гэтай важнай справы. Яны і не імкнуцца па-сапраўднаму авалодаць якасцямі выдатнага выхавацеля, настаўніка. Вось Люда Камашэнкава, студэнтка першага курса беларускага аддзялення. Яна да паступлення ва універсітэт была піянерважатай. Цяпер жа яна лічыць зазорным застацца на гэтай пасадзе. Яна ні разу не зайшла да сваіх піянераў, не наведала школы піянерважатых. Па слядах Люды Камашэнкавай ідуць студэнтка 2 курса біяфака Мая Маркевіч, якая працуе піянерважажай у 12 мінскай школе, а таксама піянерважатыя фізфака, якія ні разу не былі ў школах.

Яны радуюцца, што іх, як быццам, ніхто не заўважае. А ім пара ўжо перагледзець адносіны да важнага камсамольскага даручэння.

А. МАКАРЭВІЧ.

СУБОТНІМ ВЕЧАРАМ...

Мы — першакурснікі. Многія да гэтага ў Мінску не бывалі. Усё для нас цікава. Шмат хочацца ўбачыць, аб многім даведацца. На жаль, часу вельмі мала, але мы не губляемся. На гэта ж і існуе суботні вечар!

Куды пайсці? Адных вабіць опера, другіх — цырк, трэціх — тэатр...

Вось як правялі адзін з суботніх вечароў студэнты, што жывуць у інтэрнаце № 1. Журналісты першы свой культпаход зрабілі ў Рускі драматычны тэатр. Ішоў спектакль «Провады белых начэй». Студэнты рускага аддзялення слухалі оперу Ю. Семянякі «Калючая ружа». Студэнтам беларускага аддзялення спадабалася «Лявоніха на арбіце» у пастаноўцы Беларускага дзяржаўнага акадэмічнага тэатра імя Янкі Купалы. Музеі таксама не засталіся без увагі...

Але бывае самы звычайны суботні вечар, калі ўзнікае звычайнае жаданне: танцаваць, прыняць удзел у гульнях, віктарынах. Карацей кажучы, павесяліцца па-сапраўднаму, па-студэнцкі. І гэтае жаданне ўзнікае нягледзячы на стому. Але як вы думаеце: ад чаго гэта: мо ад заўзятага ўдзелу ў гульнях, ад спаборніцтва на лепшае выкананне бальнага вальса або беларускай полькі праходзіць стомленасць?..

— Спыніся, — кажуць мне дзяўчаты. — Калі ў нас гэта было? Яны ўзрушаны. І не згадзіцца з імі нельга. Вечароў, па сутнасці, не бывае. А бываюць танцы. Нават невядома, як назваць гэтую таўкатню на адным месцы пад ледзь чутныя гукі баяна або звычайнага гармоніка. Вось як прыходзяць гэтыя «вечары».

Група адпачываючых стаіць ля сцяны: аднаму не хочацца таўчыся, або дзецца недзе, другому прыемна назіраць за астатнімі, трэці не рашаецца ўліцца ў масу танцуючых. І многія сумуюць.

Сябры! Колькі ж мы будзем стаяць на адным месцы?! Ці не пара ўжо зрушыць з мёртвай кропкі пытанне аб цікавым правядзенні нашых вечароў?

На адным з камсамольскіх сходаў сакратар камсамольскага бюро філалагічнага факультэта А. Стрыжэвіч прапанаваў неяк па-іншаму арганізаваць гэтую справу, каб завітаўшы сюды, у інтэрнат на вуліцы Свярдлова, чалавек адразу адчуў, што тут жывуць студэнты.

Часта мы залішне ўсю віну ускладаем на прафоргаў, камсоргаў і г. д. А самі мы ці такія ўжо малайцы?

У адзін з суботніх вечароў у ленпакоі чыталася лекцыя на медыцынскую тэму. А ці многа было прысутнічаючых? Сорамна сказаць... каля дзесяці чалавек. А так званыя танцы? Пачынаюцца яны ў палове адзінаццатай і канчаюцца даволі позна.

Адно толькі добра: мы вельмі актыўна глядзім тэлевізійныя перадачы. Хіба ж гэтага дастаткова? Трэба зрабіць суботнія вечары змястоўнымі і цікавымі!

Л. ТОМЧЫНА.

Работа пачалася

У гэтым вучэбным годзе ўпершыню пры камітэце камсамола арганізавана новая камісія «З культурай у нагу». Вядома, вельмі цяжка вызначыць тыя задачы, якія стаяць перад ёй. Сама назва гаворыць аб тым, што камісія павіна дапамагаць студэнтам выхоўваць якасці высокай камуністычнай культуры. Задачай камісіі з'яўляецца барацьба са скажэннямі ў музыцы і танцах на студэнцкіх вечарах. Мы хочам дапамагчы студэнтам арганізаваць культурны адпачынак у вольны час. Пачаткам будзе музыкальны лекторый па радыё ў інтэрнатах.

Камісія правяла рэйд па інтэрнату № 4 сумесна з урачом медпункта тав. Барычовай. Мы хацелі пазнаёміцца з бытам студэнтаў, як яны праводзяць вольны ад заняткаў час.

Мы ўбачылі, што студэнты па-рознаму адносяцца да чысціні ў сваіх пакоях. У адных адчуваецца пастаянная чысціня (пакой № 3[...] стараста Барэйка; № 257, стара[...]ста Кавалёва) і інш. У другіх уборка ўтвараецца толькі к прыходу камісіі. Яны, убачыўшы камісію ў калідоры, запіраюцца на ключ (пакой № 129). Трэція ж абыякава адносяцца да парадку ў пакоях.

Нам удалося адзначыць і некаторыя іншыя бакі быту студэнтаў. У многіх пакоях студэнты рыхтуюцца да заняткаў. Некаторыя прысвячаюць свой час гульні ў шахматы, чытанню мастацкай літаратуры. Але бачылі мы «музычны» вечар. Душны, не праветраны пакой, поўны тытунёвага дыму. Кругом непрыбрана, брудны абрус [...] падлога. Юнакі і дзяўчаты спяваюць пад гітару (пакой № 171). Паглядзелі б яны на сябе з боку, наколькі «цудоўна» яны выглядзелі!

Зараз перад камісіяй стаіць задача азнаёміцца з бытам студэнтаў ва ўсіх інтэрнатах універсітэта.

З. КІСЯЛЁВА, старшыня камісіі.
Л. ДУБІНІНА, член камісіі.

Смачны абед, прыгатаваны сваімі рукамі! Каб справа ішла хутчэй, рыхтуюць адразу ўтраіх — Муза Чулкова, Вера Цапкова і Ядзвіга Гансіеўская.

Муза і Вера — філолагі, Ядзвіга — студэнтка фізічнага факультэта.

Дружна і весела жывуць дзяўчаты ў інтэрнаце. У іх пакоі — 13 чалавек з розных факультэтаў.

Тэкст і фота Г. КРУГЛОВА.

Рэдактар М. ЦІКОЦКІ.

НАШ АДРАС:
Мінск, Універсітэцкі гарадок, біякорпус, 31.
Друкарня выдавецтва МВСС і ПА БССР.
АТ 15471 Зак. 2559.